

S-ro H. Potter
Subŝtupara Ŝranko
4 Ligustra Vojo
Eta Vinging
Surio

La koverta estis dika kaj peza, el flaveca pergameno, kaj la adreso estis skribita per smeralde verda inko. Mankis poŝtmarko.

Renversante la koverton, kun tremanta mano, Hari vidis purpuran vaksan sigelon, kiu portis blazonon: leono, aglo, melo kaj serpento, ĉirkaŭantaj grandan literon ‘P’.

“Rapidu, knabo!” kriis onklo Verno el la kuirejo. “Kion vi faras? Ĉu vi kontrolas kontraŭ leterbomboj?” Li ridis pri la propra ŝerco.

Hari reiris en la kuirejon, ankoraŭ rigardante sian leteron. Li donis al onklo Verno la fakturon kaj la poŝtkarton, sidiĝis, kaj malrapide komencis malfermi la flavan koverton.

Onklo Verno ŝirmalfermis la fakturon, ronkis pro malŝato, kaj turnis la poŝtkarton.

“Marĝa malsanas,” li informis onklinon Petunjo. “Manĝis suspektindan bukenon ...”

“Paĉjo!” subite eldiris Dadli. “Paĉjo, Hari havas ion!”

Hari estis malfaldonta la leteron, kiu estis skribita sur la sama dika pergameno kiel la koverta, kiam onklo Verno ekkaptis ĝin krude el lia mano.

“Tio estas *mia*!” diris Hari, provante rekapti ĝin.

“Kiu leterus al vi?” rikanis onklo Verno, unumane skuante la leteron malfermita kaj ĵetante al ĝi rigardeton. Lia vizaĝo transiris de ruĝo ĝis verdo pli rapide ol trafiklumilo. Kaj la ŝanĝiĝo ne ĉesis. Post momento, ĝi estis grize blanka kiel malnova kaĉo. “P-P-Petunjo!” li anhelis.

Dadli provis atingi la leteron por legi ĝin, sed onklo Verno levis ĝin alten, preter lia atingo. Onklinino Petunjo scivoleme prenis ĝin kaj legis la unuan linion. Dum momento ŝajnis kvazaŭ ŝi svenos. Ŝi ekkaptis la gorĝon kaj faris sufokatan sonon.

“Verno! Ho, ve – Verno!”

Ili rigardis sin, ŝajne forgesante, ke Hari kaj Dadli ankoraŭ estas en la ĉambro. Ne plaĉis al Dadli ne esti atentata. Li vertfrapis sian patron per sia smeltinza bastono.

“Mi volas legi tiun leteron,” li laŭtis.

“Mi volas legi ĝin,” kolerege diris Hari, “ĉar ĝi estas *mia*.”

“Ambaŭ el vi, for,” grakis onklo Verno, reŝtopante la leteron en ĝian koverton.